

[Hanne Budtz.]

er forkert, dels på, at den åbenbart helt igennem forhastede aftale er affattet således, at den på forhånd forudser uoverensstemmelser om udskillelse af håndskrifterne. Men stillet over for afgørelsen går jeg ud fra min overbevisning om, at håndskrifterne hører hjemme i det land, vi har været i statsforbund med og stadig har et betydeligt fællesskab med, og jeg agter derfor at stemme for lovforslaget, og jeg kan oplyse, at det samme ønsker min partifælle det ærede medlem hr. Niels Ravn at gøre.

Ole Bjørn Kraft: Med rette har man fra mange sider kritiseret den fremgangsmåde, som har været anvendt af regeringen og den højtærede undervisningsminister — jeg gjorde det også selv under første behandling — og indtrykket af manglende ledelse i denne sag, en manglende evne til at føre den frem til en virkelig tilfredsstillende endelig afgørelse, er jo ikke blevet svækket i den senere tid.

Men når dette er sagt, må vi erkende, at vi nu er nået til det punkt, hvor det er sagen selv, der skal afgøres. Når nu folkettingen er nået frem til den endelige beslutning, er det ikke alle udenværkerne, ikke striden, ikke den stærke debat, som er det afgørende. Det afgørende er, om håndskrifterne skal eller ikke skal gives til Island, og det er dette, som der nu skal tages stilling til.

For mig, der i mange år har været fuldt overbevist om, at det var rigtigt at give disse håndskrifter til Island, kan der derfor ikke være nogen tvivl om, hvordan jeg skal stemme. Jeg ser således på det, at rimelighedsgrunde, nordiske grunde, nationale og folkelige grunde taler derfor, og hertil vil jeg gerne føje, at jeg tror, at en handling af denne karakter just er, hvad vor tid har brug for, hvad udviklingen har brug for. Det, som må være det afgørende, er altså ikke længere striden, men beslutningen, thi over for eftertiden og over for historien er det beslutningen, der bliver stående. Man må også håbe, at beslutningen vil udøve sin indflydelse i Island, således at glæden over gaven ikke formærkes af, at der ikke er fuld enighed herom i Danmark, og at vi har måttet diskutere sagen sådan, som vi har måttet gøre det.

Ja, jeg vil gerne udtale det håb, at der i Island vil vokse en virkelig forståelse frem af, at sagen ikke for danske har stillet sig eller har kunnet stille sig så enkelt, som den har stillet sig for islændingene, men at det for os har været en sag, som på en helt anden måde har måttet dele meningene. Jeg håber, at der vil vokse en forståelse frem for, at modstanden her i landet ikke har motiver, der på nogen måde er præget af en uvenlig indstilling over for det islandske folk eller over for ønsket om ikke at komme det i møde, hvor der er mulighed derfor. Jeg tror, det er vigtigt, at man i Island tager dette i betragtning nu, hvor afgørelsen træffes. Vi kan beklage denne uenighed, og jeg synes, at diskussionen her i landet undertiden har fået en skarpere form, end man vel i og for sig kunne have ventet, men det er nu værd at fæste sig ved den værdi, som trods alt ligger i, at man har kunnet føre denne meningsudveksling, denne åbne drøftelse af en vanskelig sag. Det ville være utænkeligt i et diktaturland, men det ville også være utænkeligt, at vi ikke skulle have en sådan åben, ligefrem diskussion, som vi har haft det her, i et demokrati. Naturligvis vil ingen benægte — det er et ord til mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller — at vanskeligheder kan komme til at foreligge også for forskningen, men jeg mener ikke, at den beslutning, som her træffes, er i modstrid med ønsket om det nordiske samarbejde på forskningens område, og jeg tror, at de vanskeligheder, det ærede medlem her med rette pegede på, vil kunne overvindes, således at man, når man tager arbejdet op i den rette ånd og med den rette indstilling, hurtigt vil kunne nå frem til tilfredsstillende resultater.

Jeg vil slutte med at udtale håbet om, at der, når folkettingen nu har truffet den beslutning, til hvilken tinget er berettiget, da ikke bagefter vil blive en langvarig og bitter strid her i landet.

Det ærede medlem hr. Thestrup har bedt mig om at sige, at han som jeg vil anbefale at stemme for lovforslaget, og at han ønsker at gøre det også ud fra synspunkter, der ligger på linje med det, jeg her har sagt.

Arne Bertelsen: Det høje ting har jo en klippefast tro på, at flertallet altid har ret,